

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. II. De ulteriori cura Superioris Regularis circa subditos Regulares.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

CAPUT II.

*De ulteriori Cura Superioris Regularis circa
Subditos Regulares.*

VARIÆ virtutes requiruntur quidem in Superiore regulari (de quibus fusiùs *S. Gregor.* in Pastoralis, & *S. Bonav.* in Tr. de sex alis Seraphim, & alii DD.) at hic solum aliquæ tanguntur, quæ aut necessariae, aut utiles sunt immediatiùs pro vitæ communis regularitate commodiùs introducenda; quam proinde subditi in Superiore respicientes, faciliores sunt ad doctrinam de reformatione legitima acceptandam, & sese voluntati Superioris in his, quæ secundùm altiore Regulam sunt, conformandum. De quibus in sequentibus. Et quidem *S. Bern.* in sententiis tria specialiter requirit. *Tria Prælati necessaria sunt: 1. viva fidei & doctrinae sinceritas; ut inhabitent in eadem regione: studiosa bene operandi sedulitas; ut vigilias cum Pastoribus celebrent: de salute subditorum diligens curiositas; ut custodiant gregem suum. h. i.*

I. *Cura animarum* in Prælato Regulari supra explicata triplex est, 1. ne deficient, 2. ut proficiant, 3. ut defectuosi convalescant, & sanentur. De triplici hac loquitur *S. Bonav.* in tertia ala Seraph. *Cura continua urget Superiorem tam de spiritualis providentia discipline, quam de corporalis subsidii provisione. Unde & Apostoli non solum de spiritualibus, sed & de temporalibus fidelium*

delinunt

delius necessitatibus, maxime pauperum solliciti
 erant. - Occupationes quoque varia, tam ex do-
 mesticis curis, quam extraneis causis frequenter
 emergunt, quibus cogitur aliquatenus implicari,
 & quomodo se de iis expediat, anxari. h. i.
 Huic curæ respondet etiam specialis merces; de
 qua S. Bern. serm. 23. in cant. Accipiunt in pro-
 missione, qui bene præsunt, consitui super omnia
 bona Domini sui. At pauci profectò, qui utiliter,
 pauciores qui & humiliter præsunt. Facile ta-
 men utrumque adimplet, qui matrem virtutum
 discretionem perfecte adeptus. h. i. Virtus siqui-
 dem discretionis absque charitatis fervore jacet,
 & fervor vehemens absque discretionis tempera-
 mento precipitat. Ideoque laudabilis, cui nul-
 lum deest, quatenus & fervor discretionem erigat,
 & discretio fervorem regat. Ibidem.

II. Curam etiam hanc spiritalem requirit in
 Abbate, & spiritualibus Senioribus S. Bene-
 nedictus c. 46. Ut sciant curare sua, & aliena
 vulnera. h. i.

III. In quem finem sibi dictum arbitretur à
 cælesti Samaritano Luc. 10. 35. Curam illius habe,
 & quodcumque supererogaveris, ego, cum redi-
 ro, reddam tibi. In quæ verba D. Bernardus
 ad Papam Eugenium l. de consider. Noli diffi-
 dere, Curam exigeris habere, non curationem.
 q. d. Christus à te non exigit, ut sanes infir-
 mum, sed curam ipsi impendas. Cui doctrinæ
 se conformaverat Doctor Gentium, dum dice-
 bat: Abundantiùs illis omnibus laboravi. 1. Cor.
 15. 10. In quæ verba idem præcit. mellifluus Do-

Etior lc. inquit: *Non ait, plus omnibus profusus, aut, plus omnibus fructificavi, verbum insolens religiosissime vitans. Alias autem noverat homo, quem docuit Deus, quia unusquisque secundum suum laborem accipiet, non secundum proventum.* h. i.

IV. Hanc *Curam* in Superiore exigit cit. Apost. Rom. 12. 8. *Qui praest in solitudine.* Et 2. Cor. 11. 28. de se ipso dicit: *Instantia mea quotidiana, sollicitudo omnium Ecclesiarum.* Dicitur autem *solicitus*, ex doctrina *D. Th.* 2. 2. q. 47. a. 9. in concl. *quasi solers citus, in quantum scilicet, aliquis ex quadam solertia animi velox est ad persequendum ea, quae sunt agenda.* h. i. Allegat ibidem Philosophum 8 Eth. sic loquentem: *Oportet operari quidem velociter consiliata, consilium autem tardè.* Id est, exequendum est promptè, quod consultatum est lentè, q. d. Cura magna fit illi, ut, quæ præmeditatè judicavit faciendâ, studeat strenuè executioni mandare.

V. Onus *Curae* hujus plurimum aggravatur, dum considerat, quod ipse sit *quasi signum ad sagittam, utpote contra quem alius obloquitur, alius murmurat, alius judicat, &c.* ut ait *Umbertus* cit. à *Picinello* c. 11. disc. 84. Proinde curis supra curas ita nonnumquam fatigatur, ut perplexus fiat (ut advertit *S. Bonav. lc.*) nesciens, quid incipiat, an subditorum murmuri cedat, aut se opponat, &c. De hac cura *S. Bern.* serm. 42. cant. *Non sum Propheta, non sum Apostolus: & Propheta tamen & Apostoli (audeo dicere) vice fun-*

fungor: & quibus non aequor meritis, implicor
curis. h. i.

VI Hæc Cura seria fuit Apostolo, 2. Cor.
12. 15. dum agebat: *Ego autem libentissimè impen-
dam, & superimpendar ipse pro animabus vestris.*
Hanc quoque paucis accuratè depingit Ven. Beda
serm. de Nativit. Christi: *Solus ille Conditorem
perfectè diligit, qui & proximis curam puri amo-
ris impendit.* h. i.

VII. Cura hæc fusiùs explicata legitur in Re-
gula S. Ferreoli c. 37. his verbis: *Abbatem cun-
ctis, quibus præest Monachis, strenuitas quidem,
sed mansuetudo, & potius vita commendet: ita ut
magis sanctum illum timeant, quàm severum: &
plus in illo metuant, quòd meritis est primus, quàm
quòd honore primarius.* Habeat enim in corre-
ctione modum, & in familiaritate temperamen-
tum: eritque in cunctis ita moribus dispensatus, ut
blandimento vocet, terrore castiget; faciens se ab
omnibus, eò quòd vitia oderit, plus amari. Tota
enim eius conversatio erit quasi positum fundamen-
tum, ut in eo superædificetur, quisquis imitatione
illius optat bonis Deo meritis proximare. Nullus
erit ab ipso potestate, sed ratione damnandus: nec
tamen quispiam illi ita familiaris, ut ceteris plus
presumat; neque ita offensus, ut ad veniam, ex-
pleta contritione non redeat. Convenerit namque
illi omnes timere, qui timetur ab omnibus, totoque
studio atque industria providere, ne aliquis ex
his, quos regendos propriâ curâ suscepit, adverso
quolibet casu discedat ex numero. Et ideo pluri-

mis medicamentis necesse est illum Monachorum subvenire languoribus, & aegritudinibus mentium remedium cura spiritalis inferre, &c. Manifestum ergo est, quisque praesse videris Monachis, magnum tibi per honorem onus impositum, ita ut, cum dignitate sis primus, desudes omnium pondere sarcinatus. Propter quod recti itineris curre semitam, qua ad caelum perducit; & ire ostende gregi inoffensum callem, & sanctitatis eum quoque passibus antecede: atque ita stude, ut non erret, quicumque te ducem gradibus imitationis insequitur; ut videaris Apostolica monita sententia complēsse, qua habet: Exemplum esto fidelium in verbo, in conversatione, in charitate, in fide, in castitate. 1. Tim. 4. Et iterum: Sollicitè cura te ipsum probabilem exhibere Deo operarium inconfusibilem, rectè tractantem verbum veritatis. 2. Tim. 2. h. i. Quae S. Ferreolus dicit & exigit in Abbate, dicta arbitrare cuilibet Superiori Regulari, quoad curam circa subditos.

VIII. Quia cura Superioris circa subditos sit talis, ut sentiat in corde, exequatur opere, quod persuadere vult sermone; ut jubet Seneca. Nam nudus sermo non persuadet; ait S. Ambrosius. Non sermo, sed causa suadeat; ait S. Gregor. in moral. Causam hanc non obiter tractet; nam vitium uno tractu non evellitur; ait S. Bern. Nec bonus medicus curat in transitu; ait Seneca; saepe de Regula predicandum, de votorum observantia, de adimplendi necessitate, ait Dionys. Cartus. Saepe tinctura opus est, ut color panno adhereat; ait J. Nigronius.

IX. Prae-

IX. Prælati Curam suam multiplicem subinde interrumpat, & interfulciat oratione ferventi ad Deum, de quo S. Bonav. in Ala 6ta sic loquitur: *Quod si Prælati præpediuntur variis curarum distractionibus, speciali devotioni sapius intendere; saltem interdum, cum opportunè licet quasi furtim & raptim ad orationis studium se conferat, ne omnino refrigescat, ne in dissuetudinem orandi veniat, ne à Deo alienus efficiatur, ne gratia divina propitiationis ei quasi insensibiliter subtrahatur.* Vide plura ibi lc.

X. In omni cura sua studeat semper Deo placere. De quo S. Bonav. lc. in Ala 6ta. *Infit ei continuum studium Deo placendi in omni actione, vel locutione-- 2. Cor. 5. contendimus sive absentes, sive presentes placere illi. h. i.* Quamvis interim murmuret non-nemo subditorum, non curet. De quo S. Bern. serm. 25. Cant. *Omnibus quidem optanda est ista perfectio; proprie autem optimorum est forma Prælatorum. Sciunt quippe boni fidelesque Præpositi languentium sibi creditam animarum curam non pompam. Cumque internum murmur cuiuspiam illarum querula vocis indicio deprehendant, etsi in ipsos usque ad convitia & contumelias prorumpentis, medicos se & non dominos agnoscentes, parant confestim adversus phrenesim anime non vindictam, sed medicinam. h. i.*

